

Bemærkning, og jeg tror saaledes, at det ærede Medlem ved sin Given Tilladelse tiltager sig en Myndighed, som han ikke har. Lad os huske paa, hvorledes Stillingen var, og hvem der sad ved Roret i 1858. Det Parti, som dengang sad ved Roret, havde Flertal i Thinget og kunde faae, hvad det vilde, og dersom man altsaa ikke anvendte Nok derpaa, saa var det den daværende Regjerings Skuld. Dermed bliver dog alligevel det staaende, som jeg har sagt, nemlig, at Escher- ning opponerede derimod, og han blev ogsaa i Bladene beskyldt for at være en upatriotisk Mand. Han blev stærkt angrebet baade i „Fædrelandet“ og „Dagbladet“, og navnlig „Fædrelandet“ hævdede ham igjennem, saa man skulde tro, at det var en Hund og ikke et Menneske, der blev omtalt. (Ingerslev: Jøi!) Ja, jeg sagde ogsaa Jøi dengang, da jeg læste denne Artikel, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem sagde Jøi, da han læste den paa den Tid, thi det er noget ganske Andet at være bagflog end at være forflog.

Thomsen: Fra alle disse Digressioner, der have fundet Sted i de sidste ærede Taleres Foredrag, skal jeg foreløbig vende ganske nøgternt tilbage til selve det, der foreligger, nemlig Vædringsforslagene. Jeg skal i den Henseende først udtale min Glæde over, at de Udtalelser, der kom frem igaaar fra den høitærede Krigsminister, viste, at der er fuldstændig Overensstemmelse mellem Ansøelserne hos ham og hos det Mindretal, hvortil jeg hører, med Hensyn til Vædringsforslagene. Jeg skal kun lige overfor Vædringsforlaget under 95, som handler om Tjenestedagene for visse Vaaben, og som jeg har tiltraadt, bemærke, at jeg er fuldstændig enig med den høitærede Minister, og at jeg meget beklager, at man i sin Tid ikke viste de forskjellige Vaaben den Nærfærdighed at give dem det fulde Antal Tjenestedage. Men det stiller sig paa den anden Side saaledes for mig, at det ikke kan nytte nu, 13 Aar efterat Hærløven af 1867 blev vedtagen og gennemført, at optage dette Spørgsmaal; i alle Tilfælde tør det ikke forventes, at der kan være Udset til at vinde Noget derpaa, og man kan maaste forsaavidt ogsaa trøste sig med, at de Vaaben, som vel have den korteste og stræppeste Uddannelsesetid, ogsaa til Gjenjæld have et saa meget større Mandskab, som ligger et fuldt Aar til Tjeneste bag efter. Naar vi have tiltraadt Vædringsforlaget om, at Posten om en forbedret Ordning af Brandslukningsvæsenet paa Kronborg Slot skal udgaa, er det ingenlunde, fordi vi ikke erkende det Ansvar, der haves lige overfor Bevarelsen af det nationale Minde, som Kronborg er, men fordi vi have troet, at det var rigtigst først at afvente Anvendelsen af de tilsvarende Maskiner paa Frederiksborg Slot, inden man gaar videre. I Henhold til de Udtalelser, som kom frem fra den høitærede Minister, skal jeg for

mit Vedkommende tilraade mine Meningsfæller at stemme for nogle af de Forslag, som vi ikke selv have været Medforslagsstillere til. Jeg vil saaledes tilraade at stemme for Vædringsforslagene under Nr. 175, 176, 178, 181, 188 og 190, som den høitærede Minister har tiltraadt; det er jo muligt, at denne Tilraaden kunde lede til, at disse Vædringsforslag kunde blive at betragte som vedtagne uden Afstemning, forsaavidt ikke en saadan særlig begjæres, og at man altsaa kunde spares for at reise sig saa tidt op. — Diskussionen, som fandt Sted igaaar, bevægede sig i Begyndelsen paa et fuldstændig jagligt Gebet. Fra mig indskrænkede den sig til kun at omtale Alt, hvad der ligefrem med Nødvendighed vedrørte det Spørgsmaal, som foreligger, nemlig Vædringsforslagene til § 22. Det havde været ønskeligt, om Diskussionen fremdeles kunde have været ført i det Spør; men det er en vis Tilbøjelighed, en vis Sygdom, som har sneget sig ind i vore Forhandlinger, at man ikke altid taler saameget om selve Sagerne, som om de forskjellige Personers og Partiers Stilling til Sagerne, en Sygdom, som ganske vist viser, at Interessen for den politiske Magtstilling er ligesaa stor som Interessen for selve Sagerne. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds inddrog i Debatten ogsaa Personer af de forskjellige Grupper og da ogsaa den Gruppens Stilling til Sagen, hvortil jeg hører. Jeg kan ikke lade enhver Leilighed gaa hen, hvor det behager det ærede Medlem at gjøre mig og mine Meningsfæller til Gjenstand for særlig Diskussion, uden dog engang imellem at give et lille Svar, og naar jeg nu idag tror, at de Ytringer, det ærede Medlem fremsatte igaaar, nødvendiggjøre et saadant Svar fra mig, er det ikke det ærede Medlem, jeg gjør Undskyldning derfor — han har jo villet det saa, — men det er det høie Thing, som jeg gjør Undskyldning for, at jeg maa komme til at omtale Spørgsmaal, som jeg egentlig syntes, det havde været nok saa ønskeligt, man ikke førte ind i Forhandlingen. Det ærede Medlem aabnede igaaar mod de forskellige Grupper her i Salen, ogsaa mod os, uden nogen Foranledning fra mig, en temmelig stærkt Ud. Han nøder mig altsaa til at gaa i hans Ud, og efter den Opfordring, han kom med igaaar, skal jeg gjøre det, uden at plire med Dinene. Det ærede Medlem udtalte først, at han ønskede, vi havde gennemgaaet Finantslovsforlaget saaledes, at det bestemte kunde være udhævet, hvad der var Konsekvenser af Hærløven og hvad ikke, saaledes at der kunde være gjort det fortrinlige Arbejde, som han meddelte os han havde gjort i sin Tid, da Hærløven af 1867 blev vedtagen. Ja, der er det naturligt at opfatte det Spørgsmaal: Hvad er der sket i Retning af at realisere det ærede Medlems Ønske? Jeg for mit Vedkommende har strax, da Krigsministeriets Budget paa § 22 kom til Forhandling, benyttet den første